

Opstandelse fra de døde

Af Eva Tøjner Götke

Kan du huske, dengang du var lille og det gjorde ondt, og din mor eller far så trøstede dig med ordene: Det skal nok snart gå over! Det bliver godt igen!

Det kunne siges på to forskellige måder. Når det var på den ene måde, så var de ikke nogen trøst. Ordene var snarere tegn på, at mor eller far ikke tog din smerte alvorligt, og ikke havde tid til at give dig den fornødne opmærksomhed, - det skal nok snart gå over. Kom så! Videre!

Men når ordene blev sagt på en anden måde, så var de netop en trøst. For nogen gange kan man have det så dårligt, at man ikke tror, at det nogensinde bliver anderledes. Ja, at man ikke tror, at det bliver godt igen. Og så er det en stor trøst, at der er en anden, der bekræfter dig i, at det gør det. Så får man styrke til at holde den smerte ud, som man åbenbart skal igennem for at komme ud af den.

Smerte

Jeg tror, at især den negative oplevelse af disse trøsteord sidder i mange idag. Og derfor synes mange, at folk der siger sådan er overfladiske eller virker uinteresserede i én. Idag er vi vant til at tale om smerten. Og vi véd fra psykologien, at det er vigtigt at gå ind i smerten og konfronteres med den. Fortrængningen gør smerten endnu større. Men der lurer den fare, at vi ikke kommer videre. Men dyrker smerten. Bliver i den. Bliver ved med at tale om den. Jeg tænker tit på, om ikke vores psykologiske indstilling til smerten svarer til den dyrkelse af Jesu smerte og sår, som vi især kender fra Brorsons 1700-tals salmer, altså fra det man kalder den pietistiske (inderlige) kristendom. Måske minder vores tid om den epoke. Vi lever også i en følelsesladet tid, hvor vi er meget fokuserede på at tage smerten alvorligt.

Trøst

Når man er i den dybeste nød, så er det – i hvert fald for mig – en stor trøst, at nogen vil fortælle mig det, som jeg ikke selv kan sige, nemlig at det nok skal blive godt igen. Når man ikke selv tror på noget mere, er det en stor trøst, at der er nogen, der kan tro for én. For der er jo ikke noget, man hellere ville end komme ud på den anden side, rejse os sig. Og når det sker – når trøsteordene rent faktisk opfyldes, og det er blevet godt igen – så er det som en opstandelse fra de døde. Så er det som at få livet tilbage. Eller få en ny begyndelse.

Kristus

Kristus er historien om, at det bliver godt igen. Ingen kan påstå, at det er overfladiske trøsteord. Han blev jo netop selv påført forfærdelige lidelser og smerte. Ja, han døde af dem. Men der endte det ikke. På tredjedagen oprejste Gud ham fra de døde, påskemorgen, da solen var ved at stå op, og en ny dag var ved at tage sin begyndelse. Da begyndte det for os: det nye liv i Kristus. Håbet, at vi også har del i hans opstandelse, og at det bliver godt igen.